

สิ่งแรกที่ผมเกลียดในตัวเขา คือรอยยิ้มของเขา ไม่มีใครยิ้มอย่างจริงจังขนาดนั้นหรอก มันจอมปลอม ผมไม่ไว้ใจพวกคนจอมปลอม พวกเขามีแนวโน้มที่จะปิดบังเรื่องต่างๆเอาไว้ และคอร์บัน เคลเลอร์ ก็เป็นพวกจอมปลอมที่สุดที่เคยมีมา

เขาแก่กว่าผม ไม่มากนัก แค่สองสามปีเท่านั้น เพราะฝูงของเรามีอาณาเขตอยู่ค่อนข้างใกล้กัน ผมจึงเคยเห็นเขาเป็นบางครั้งสมัยที่เรายังเด็ก

ความทรงจำจากสมัยก่อนที่ชัดเจนที่สุดของผมเกี่ยวกับเขาคือดวงตาของเขา พวกมันมีสีน้ำเงินเข้ม สีของบริเวณที่ลึกดำที่สุดของมหาสมุทร เขามีนิสัยประหลาดที่ชอบมองตามผมด้วยดวงตาคู่นั้น และผมก็สงสัยว่าเป็นเพราะเขาวางแผนจู่โจมผม หรือเขากำลังรอให้ผมทำผิดพลาดเพื่อที่เขาจะได้ตำหนิผมต่อหน้าทุกคนอยู่หรือเปล่า ไม่ว่าจะเหตุผลจะเป็นอะไร มันก็ทำให้ผมไขว้เขว ดังนั้นเวลาที่เรายู่ในห้องเดียวกัน ผมจึงจดจ่อความสนใจกับสิ่งอื่นใดได้ยากนอกจากคอร์บันที่กำลังเฝ้ามองผมอยู่

พ่อของเขาเป็นจำฝูงของฝูงมิอันคาเร็ม ซึ่งอาศัยอยู่ที่ชายป่าผืนเดียวกันกับฝูงเยฟแน็คของผม แต่ขณะที่อาณาเขตของพวกเขาเริ่มจากทางตอนเหนือสุดของป่าจรดกับเมืองของมนุษย์ อาณาเขตของเราเริ่มจากในใจกลางป่าและทอดขยายออกไปท่ามกลางดงไม้หนาที่บึง ซึ่งได้รับการปกป้องจากบ่อน้ำพุกว้างที่สุดเขตด้านหนึ่งและภูเขาหินที่สูงเขตอีกด้าน

มนุษย์สร้างทางหลวงไว้อีกฟากหนึ่งของลำธาร แต่ก็ไม่มีทางออกใกล้เมืองของเรา ดังนั้นเราจึงยังมีความสันโดษและปลอดภัย

แม้กระทั่งเมื่ออายุแปดขวบ ผมก็เข้าใจว่าฝูงเยฟแน่คงจะตกอยู่ในความรับผิดชอบของผมสักวันหนึ่ง ผมต้องเรียนรู้ว่าจะเป็นการจำฝูงที่ดีได้อย่างไร ผมจึงไม่ค่อยออกจากข้างกายพ่อ คอร์บันเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งจำฝูงคนถัดไปของฝูงเขาเช่นกัน แต่ดูเหมือนเขาจะไม่มีความรู้สึกรับผิดชอบต่อหน้าที่

ครั้งแรกที่ผมเข้าร่วมการประชุมสภาระหว่างฝูงกับพ่อ คอร์บันเดินตรงมาหาผมแล้วพูดว่า “หวัดดี”

พิลึกชะมัด

หลังจากคิดหาวิธีที่ดีที่สุดในการเอ่ยตบลูกชายของจำฝูงมีอันคาเริ่มและตัดตัวเล็กลงออกไปสองสามอย่าง ในที่สุดผมก็ตอบกลับไปว่า “สวัสดี”

“ฉันชื่อคอร์บัน เคลเลอร์” เขายิ้มกว้างจนจมูกยกขึ้นเล็กน้อย “นายชื่ออะไร”

ผมเหลือบมองพ่อเพื่อดูว่าเขาจะช่วยผมคิดได้หรือไม่ว่าจะรับมือกับการสอบปากคำอย่างกะทันหันนี้เช่นไร แต่เขายุ่งอยู่กับการพูดคุยกับผู้ใหญ่คนอื่น ๆ

“ฉันชื่อซามูเอล กู๊ดวิน” ผมบอกในที่สุด

“นายอายุเท่าไร แซม”

ผมเกลียดการถูกเรียกว่าแซม ผมเกลียดการถูกถามคำถามเมื่อผมไม่รู้ว่าจะทำไม่ถึงการถามด้วย และผมก็ไม่ชอบให้คนอื่นเข้ามาจู้จ้นเรื่องของผม แต่ในทางกลับกัน ผมกังวลว่าจะดูหยาบคายถ้าผมไม่ตอบ สักวันหนึ่งผมต้องทำงานกับเด็กชายคนนี้เพราะผมจะเป็นจำฝูงในฝูงของผม ส่วนเขาจะเป็นจำฝูงในฝูงของเขา และพ่อบอกว่า การผูกมิตรกับคนอื่นนั้นเป็นเรื่องสำคัญ ผมไม่แน่ใจว่าทำไม หรือผมเห็นด้วยหรือไม่ แต่พ่อก็เป็นคนฉลาดและผมพยายามจะเชื่อฟังเขา

“ฉันอายุแปดขวบ”

“เจ๋ง ฉันอายุสิบเอ็ด”

เขายังคงฝึกยิมและมองผมอยู่ ผมสงสัยว่าผมควรพูดอะไรสักอย่างไหม หรือว่าเราคุยกันจบแล้ว และเขาจะไปได้ไปให้พ้นเพื่อที่ผมจะได้เลิกกระวนกระวายแล้วตั้งใจฟังบทสนทนาของพ่อได้เสียที

“นายอยากไปเล่นด้วยกันไหม แซม”

“ซามูเอลต่างหาก!” ผมตวาด

ดวงตาเขาเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ แต่นั่นเป็นปฏิกิริยาเดียวที่เขามีต่อความรำคาญอย่างออกนอกหน้าของผม “นายอยากไปเล่นด้วยกันไหม ซามูเอล”

ผมมองเขาจากหัวจรดเท้า พยายามครุ่นคิดว่าเขากำลังทำอะไรอยู่

“พวกเขามีลูกฟุตบอลอยู่ด้านหลังแหละ”

ผมจ้องเขา

“และสนามก็กว้างมากด้วย”

กว้างที่หมายถึงกว้างใหญ่พอไม่ให้ใครได้ยินเสียงผมถ้าผมบาดเจ็บหรือเปล่า นี่เขากำลังขู่ผมอยู่ชั้นไหน

“แต่ถ้านายไม่ชอบฟุตบอล พวกเขาก็มีหมากรุกด้วยนะ”

ทำไมผมถึงจะเล่นฟุตบอลไม่ได้ล่ะ ผมเป็นเด็กผู้ชายที่แข็งแรงที่สุดคนหนึ่งในชั้นปีของผมเชียวนะ และไซ่ คอร์บันตัวใหญ่กว่าผม แต่นั่นแค่เพราะเขาแก่กว่าเท่านั้น

“ถ้านายชอบหมากรุกนะ” เขายิ้มอีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่ค่อยกว้างนัก มีอะไรบางอย่างในรอยยิ้มที่อ่อนโยนลง “ถ้านายไม่ชอบก็ไม่ใช่ไรหรอก”

อ้อ ทีนี้ผมก็ไม่แข็งแรงพอที่จะเล่นฟุตบอล และไม่ฉลาดพอที่จะเล่นหมากรุก หมอนั่นกล้าดียังไง!

“เราหลายร่างแทนได้นะ ฉันทันทีเลยที่เราไปดมมหาของดีกันได้เมื่อเราอยู่ในร่างหมาป่าของเรา”

บทสนทนาทำให้ผมอึดอัด เขาทำให้ผมอึดอัด ผมรู้สึกเสียศูนย์และสับสน ซึ่งคงเป็นสิ่งที่เขาตั้งใจทำนั่นแหละ ไม่มีทางที่ผมจะเตร็ดเตร่ไปกับเขา ออกห่างจากพ่อและผู้ใหญ่คนอื่นๆ ไม่มีทาง

“ฉันไม่คิดว่าฉันควร...”

“ไปเถอะ ซามูเอล” พ่อบอก

ผมสบตาพ่อทันทีด้วยความแปลกใจที่พ่อฟังบทสนทนาของเราอยู่

“พ่อแน่ใจว่าลูกจะอยากออกไปเล่นข้างนอกกับเพื่อนใหม่ของคุณมากกว่ามายืนฟังพวกคนแก่น่าเบื่อคุยกันอยู่ในนี้” เขาขยิบตาให้ผม ยิ้มให้ แล้วจากนั้นก็ขยี้ผมของผมระหว่างที่เขาบอกว่า “ไปเถอะ”

ผมคำรามเบาๆ ไม่พอใจกับสถานการณ์ที่พลิกผันไปเช่นนี้ พ่อจะสั่งให้ผมออกไปกับคนที่ทำให้ผมรู้สึกแปลกทำไมกัน นี่คงเป็นการฝึกฝนอีกอย่างของเขาเกี่ยวกับการเข้ากับคนอื่นให้ได้มากกว่าละมั้ง เขาคุยกับผมเรื่องนั้นอยู่เสมอ และถามว่าผมคลุกคลีกับใครบ้างที่โรงเรียน แล้วทำไมผมถึงไม่ชวนเพื่อนมาเที่ยวบ้าน

“ก็ได้” ผมฮึดฮัด “เราหลายร่างกันได้”

ฟุตบอลก็โอเคแหละ หมากรุกก็ด้วย แต่ผมแข็งแกร่งกว่าในร่างหมาป่าของผม เป็นเช่นนั้นเสมอมา การทำตามสัญญาตณตอนเป็นหมาป่านั้นง่ายดายกว่า และผมก็ไม่ชะงักงันจากคำถามไม่หยุดหย่อนเหมือนเวลาอยู่ในร่างมนุษย์ด้วยว่าผมควรจะทำอะไร ซึ่งทั้งสองอย่างนั้นผมไม่เคยทำให้มันเป็นไปได้ว่าเป็นธรรมชาติ

“เยี่ยมเลย!” คอร์บันจับมือผมแล้วดึงผมไปทางประตู “ไปกันเถอะ”

ด้วยความตกใจที่เขาสัมผัสผมอยู่ ผมจึงได้แต่เดินตามไปโดยไม่พูดอะไรระหว่างที่ภายในใจกำลังปั่นป่วน หมาป่าชอบแสดงความรักใคร่กันตามธรรมชาติ ผมรู้เรื่องนั้นดี เมื่อสมาชิกฝูงของเราหลายร่าง ลูกหมาป่าก็มักจะก่อกองด้วยกันอยู่บนพื้นและพวกผู้ใหญ่ก็ขบขับกันอย่างหยอกเย้าแต่นั้นแตกต่างออกไป พวกเขาเป็นเพื่อนหรือสมาชิกในครอบครัว และอีกอย่าง ผมก็มักไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการละเล่นเหล่านั้น

พ่อบอกว่า ผู้คนหลีกเลี่ยงผมเพราะผมแข็งแกร่ง และพวกเขารู้ว่าสักวันหนึ่งผมจะกลายเป็นจำฝูง เขาบอกว่า นั่นหมายความว่าผมต้องเป็นฝ่ายพยายามเข้าหาพวกเขาแทนที่จะรอคอยให้พวกเขาเข้าหาผม เห็นได้ชัดว่าพ่อไม่รู้ว่าผมไม่ได้รอคอยพวกเขาอยู่ และผมก็มีเหตุผลที่ดี

ข้อแรก เมื่อผมโตขึ้น หน้าที่ของผมจะเป็นการจับตามองทุกคนในฝูงและดูแลให้แน่ใจว่าพวกเขาปลอดภัย ผมตัดสินใจว่าการเริ่มต้นนิสัยนั้นตั้งแต่เด็กจะมีประโยชน์ และผมทำแบบนั้นไม่ได้ถ้าผมไขว่ไขว่ไปกับการเข้าร่วมวงในความซุกมุ่นวุ่นวาย บางครั้งพอก็สังเกตเห็นว่าผมทำอะไรอยู่แล้วยืนกรานให้ผมหยุดพักแล้วออกไปหาความสนุก แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็ไม่สนใจที่จะเล่นเกมที่ง่ายกับพวกหมาป่า ความสนุกหมายถึงการวิ่งอย่างอิสระ สัมผัสสายลมที่พัดผ่านเส้นขน และการล่าสัตว์

ทว่าผมก็อยู่ตรงนั้น ถูกเด็กชายที่ผมไม่รู้จักลากไปในบ้านของคนแปลกหน้า ยิ่งแย่กว่านั้นอีกเมื่อเขาจับมือผมอยู่ ซึ่งเป็นสิ่งที่แม่ทำเท่านั้น และแม้กระทั่งตอนนั้นผมก็ไม่ชอบมัน แต่ถึงผมจะรู้ว่าควรดึงมือออก ผมก็ไม่ได้ดึงออก เมื่อผมนั้นก็ย้อนกลับไปถึงช่วงเวลานั้นในภายหลัง ผมก็สรุปว่าสาเหตุที่ยอมให้เขาจับมือได้โดยไม่ชักท้วงเขาเป็นเพราะมันกะทันหันเกินไป

“เราควรวิ่งแข่งกันไหม” คอร์บันถามอย่างตื่นเต้น ทันทีที่เราก้าวออกไปด้านนอก

ผมไม่ตอบ

“หรือเรารู้กันได้นะ” เขาปล่อยมือผม คว่ำด้านหลังเสื้อยืดของเขา แล้วถอดมันออก “หรือล่าสัตว์ก็ได้ นายหิวหรือเปล่า” เขาโยนเสื้อทิ้งแล้วถอดรองเท้าออก “อาจจะมึล้าธารอยู่แถวนี้ให้เราไปว่ายน้ำกันได้” เขาบิดตัวกระดุกกระดิกถอดกางเกงกับกางเกงในออกไปรวดเร็วแล้วทั้งพวกมันไว้ให้กองอยู่ตรงนั้น

ระหว่างที่สวมผมกำลังทำงานล่วงเวลาเพื่อชิมชั้คำถามทั้งหมดของเขาและครุ่นคิดว่าเขาคงหมายถึงหรืออาจหมายถึงสิ่งใดได้บ้างในแต่ละคำถามนั้น ผมก็ไม่ทันคิดที่จะถอดเสื้อผ้าของตัวเองออก ดังนั้นเมื่อคอร์บันตัวเปลือยเปล่าและพร้อมที่จะกลายร่างในที่สุด ผมจึงถูกทิ้งให้ดูงี่เง่า ผมตระหนักได้ทันทีว่านั่นคือเป้าหมายของเขาในการทำให้ผมไขว่ไขว่ไปด้วยการยิงคำถามรัวเป็นชุด

“ทำไมนายถึงยังสวมเสื้อผ้าอยู่ละ” ผมสืบลอนด์อ่อนของเขายุ่งเหยิง

จากตอนที่เขาถอดเสื้อ “นายเปลี่ยนใจเรื่องการกลายร่างแล้วหรือ” เขากัดริมฝีปากล่าง “เราไม่ต้องวิ่งแข่งหรือ เอ่อ ล่าสัตว์ หรืออะไรก็ช่างก็ได้นะ เราทำอย่างอื่นกันได้”

เพราะความจริงที่ว่าเขาทำให้ผมไม่หันตั้งตัวจนเขาถอดเสื้อผ้าได้เร็วกว่า นั่นหมายความว่าเราจะวิ่งแข่งชนะผมได้ในร่างหมาป่าด้วยนะหรือ ไม่มีทางชนะหรอก

“วิ่งแข่งกันได้” ผมตอบ “ล่าสัตว์ด้วย” ผมสบตาเขาตรงๆ พ่อสอนให้ผมทำอย่างนั้น “เราทำได้ทั้งสองอย่างเลย”

ต่างจากเขา ผมรู้คุณค่าสมบัติของตัวเอง ผมปลดกระดุมเสื้อด้วยความระมัดระวัง แล้วพับเสื้อก่อนจะวางลงบนโต๊ะนอกชานตัวเล็ก จากนั้นผมก็แกะเชือกทรงเท้าแล้ววางไว้ใต้โต๊ะโดยยัดถุงเท้าเก็บไว้ข้างใน สุดท้ายผมก็ถอดกางเกงในกับกางเกงออก และหลังจากพับอย่างเป็นระเบียบแล้วจึงวางมันไว้ข้างเสื้อเชิ้ต คอร์บันอาจจะถอดเสื้อผ้าได้เร็วกว่า แต่ผมทำได้ดีกว่า

“เราจะวิ่งแข่งกันไปที่ต้นไม้” ผมบอกเขา แสดงออกชัดเจนตั้งแต่ต้นว่าการมีอายุมากกว่าไม่ได้หมายความว่าเขาจะเป็นฝ่ายควบคุม “จากนั้นเราไปแกะรอยหาอะไรกินกันได้”

“โอเค”

เขาไม่ยิ้ม ผมเลยเดาว่าผมบรรลุจุดประสงค์ของตัวเองแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องดี ถึงอย่างนั้นก็มิอะไรบางอย่างไม่ถูกต้องนัก ค่อยยังชั่วที่มันคงอยู่ไม่นาน

คอร์บันสันคิระชะอย่างรวดเร็ว เหมือนเขาอยู่ในร่างหมาป่าและกำลังสบัดน้ำออกจากตัว จากนั้นเขาก็ฉีกยิ้มอีกครั้ง บีบไหล่ผม แล้วบอกว่า “ไปกันเถอะ!”

น่าประหลาดใจที่เขาไม่ได้กลายร่างกลางประโยค หรือแม้กระทั่งหลังจากเขาพูดจบแล้ว แทนที่จะทำเช่นนั้น เขากลับเฝ้ามองผม และเมื่อผมเริ่มแปรสภาพเข้าสู่ร่างหมาป่าของตัวเองแล้วเท่านั้น เขาจึงเปลี่ยนไปอยู่ในร่างหมาป่าของเขา เพราะเขามีผมสีบลอนด์ จึงไม่น่าแปลกใจที่ผมยืนอยู่

ข้างหมาป่าสี่ขา ล้วน ดวงตาเขามีสีน้ำเงินเข้มแบบเดียวกัน และแม้จะอยู่ในร่างสัตว์ พวกมันก็ดูจะเปล่งประกายด้วยความเร่าร้อนและกำลังหัวเราะเยาะผม

ผมฮึดฮัดด้วยความหงุดหงิด ดันจุมูกชนกับเขา แล้วกระโดดลงจากระเบียง ผมจะชนะการแข่งขัน แล้วจากนั้นผมจะแกะรอยหาสัตว์ได้เร็วกว่าและล่ามันได้ เมื่อตัดสินใจได้แล้ว ผมก็ออกวิ่งตรงไปทางแนวต้นไม้

ผมได้พบเขาอีกครั้งเมื่อผมอายุสิบสองและเขาอายุสิบห้า เราอยู่ในการชุมนุมครั้งถัดไปของจำฝูงทั้งหมดจากภูมิภาคของเรา ผมอยู่ที่นั่นกับพ่อของผม ส่วนคอร์บันอยู่ที่นั่นกับพ่อของเขา

เขาดูเหมือนเดิมแทบทุกอย่าง เส้นผมของเขายังเป็นสีบลอนด์อ่อน แต่มีริ้วสีทองแซมอยู่มากกว่าตอนที่เขาเด็กกว่านี้ ผิวของเขาซีดและดูเหมือนจะเรืองรองเช่นเดียวกับตอนที่เขาอายุสิบเอ็ด แต่ผมสังเกตเห็นกระที่ประปรายอยู่บนจมูกของเขา แม้กระนั้น ดวงตาเขาก็ยังเหมือนเดิม ไม่มีผิด ยังคงเป็นสีน้ำเงินเข้มอบอุ่น และยังคงมองตามผมตั้งแต่วินาทีที่ผมเดินเข้าไปในห้อง

“ซามูเอล หัวดีดี!” เขาพูดขณะรีบรุดมาหาผม

ผมขมรอยยิ้มที่เริ่มก่อตัวขึ้นอย่างไร้คำอธิบายพลางยกแขนกอดอก ผมอยากพูดอะไรสักอย่างขึ้นมาอย่างผิดวิสัย แต่ก็เหมือนเช่นเคย ผมไม่รู้ว่าคำพูดใดถึงจะเหมาะสม จึงหุบปากเงียบไว้

“ฉันคอร์บัน เคลเลอร์ ไง”

เขาชะงัก

ผมไม่พูดอะไร ไม่ใช่เพราะผมพยายามทำตัวหยาบคาย แต่เป็นเพราะคำพูดของผมติดขัดอยู่ในลำคอ ผมเกลียดที่เขาทำให้ผมเสียศูนย์ได้รวดเร็วขนาดนี้

“เราพบกันในการประชุมจำฝูงของภาคตะวันออกเฉียงใต้ครั้งที่แล้วนะ”

แต่สองวินาทีเท่านั้น เขาก็ทำให้ผมรำคาญได้แล้ว มากเสียจนผม

รู้สึกอึดใจอยู่ในห้อง ผมต้องควบคุมอารมณ์ให้ได้จริงๆ

“เราไปล่าสัตว์กันในร่างหมาป่าของเรา” เขาบอกเพิ่ม

“ฉันจำนายได้” ผมเอ่ยอย่างเยือกเย็น จากนั้นก็ตบหลังตัวเองอยู่ในใจ เพราะผมไม่ได้ตะคอกใส่เขาที่ทักท้วงว่าผมโง่เกินกว่าจะจำใครบางคนจากเมื่อสี่ปีก่อนได้ มันไม่ได้นานขนาดนั้น แกรมผมยังอยู่กับเขาตั้งหลายชั่วโมง เราริ่งไปในป่า ล่าสัตว์ด้วยกัน วายน้ำเล่นในบ่อน้ำพุ และแม้กระทั่งตะลุมบอนกันบนพื้นหญ้า จนภายหลังผมถึงเพิ่งตระหนักได้ว่าเขาหลอกให้ผมลดความระแวงระวังตัวลง

“เยี่ยมเลย” เขาถอนใจด้วยความโล่งอกแล้วไหล่ของเขาก็ลู่ลง เหมือนเขากำลังผ่อนคลายความตึงเครียด

ผมสงสัยขึ้นมาทันทีว่าทำไมเขาถึงเครียด ผมกวาดสายตามองรอบตัว แต่ก็ไม่เห็นภัยคุกคามโจ่งแจ้งใดๆ

“ฉันหวังว่าพ่อนายจะพานายมาอีกในปีนี้ แต่พ่อนายไม่ได้อยู่ที่นั่น ตอนที่หัวหน้าภูมิภาคกล่าวสุนทรพจน์ต้อนรับ ฉันก็เลยกังวลว่านายจะไม่มา”

ปกติแล้วพ่อเป็นคนตรงต่อเวลาอย่างยิ่งยวด เขาบอกว่าการมาสายคือสัญญาณของการขาดความเคารพ เพราะมันแสดงให้เห็นว่าคุณไม่เห็นคุณค่าของเวลาของคนอื่น ผมจึงตั้งใจไปถึงสถานที่ต่างๆ ก่อนเวลาเสมอเพื่อจะได้ไม่เป็นเช่นนั้น แต่ไม่มีทางที่พ่อจะคาดการณ์ได้ว่าจะเกิดเหตุรบกวนกันหลายคืนที่ทำให้เราต้องรอดำรงมนุษย์และจัดการกับเอกสารของพวกเขา

ผมกระซอกเสียงด้วยความไม่พอใจที่คอร์บันจำเป็นต้องชี้ให้เห็นถึงความไม่ตรงต่อเวลาอันน่าละอายและผิดวิสัยของเรา “เราเกิดอุบัติเหตุเรามาถึงที่นี่ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้แล้ว และไม่ใช่ที่เราพลาดอะไรไปมากมายสักหน่อย”

“นายเกิดอุบัติเหตุขึ้นหรือ” ถ้ามีทางเป็นไปได้ให้ผิวที่ขาวเกลี้ยงเงลาอยู่แล้วของเขาจะถอดสีไป มันก็เป็นเช่นนั้น “นายเป็นอะไรหรือเปล่า” เขาโน้มเข้ามาแล้วแตะไหล่ผมอย่างอ่อนโยน

ใจผมหนีย้อนไปถึงวันนั้นเมื่อสี่ปีก่อนตอนที่เขาจับมือผม เห็นได้ชัดว่าหมอนี้มีปฏิกิริยาเรื่องพื้นที่ส่วนตัว แต่จะว่าไป มันอาจจะจะเป็นปัญหาของผม

ก็ได้ ชิฟเตอร์คนอื่นดูเหมือนจะสัมผัสกันได้อย่างอิสระ เพราะผมมัวแต่คิดเรื่องอื่นอยู่ จึงลืมตอบเขา

“นายไม่บาดเจ็บใช่ไหม” เขาถาม

คำถามนั้นดึงความสนใจของผมกลับไปที่เขา และสังเกตเห็นว่า เขากำลังเอื้อมมือมาที่แก้มผม สัญชาตญาณแรกของผมคือการโน้มเข้าไปหาสัมผัสของเขา แต่ทันทีที่ผมตระหนักได้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ ผมก็สะดุ้งถอยออกมา

“ฉันสบายดี!” ผมตวาด “พอฉันขับรถเก่งนะ มันไม่ใช่ความผิดของเขา”

“โอเค ดีแล้ว” เขาลากมือสางผมยุ่งเหยิงของตัวเอง “นายทำให้ฉันเป็นห่วงไปแป๊บหนึ่งเลย”

ผมหรีดตาลง “ทำไมกัน”

“เพราะนายเป็น...” เขาหุบปากจับ กะพริบตาเร็ว จากนั้นก็กระแอมไอ “เพราะนายเป็นเด็กอีกคนเท่านั้นที่มาจากที่นี่ จำฝูงคนอื่นๆ ไม่พาหยาบของตัวเองมาจากไหนกว่าพวกเขาจะเป็นผู้ใหญ่แล้ว และบางครั้งก็ไม่พามาจนกว่าพวกเขาจะเกือบพร้อมรับตำแหน่ง”

นั่นคือความจริง พ่อพาผมมาด้วยเพราะเขารู้ว่าผมจะประพฤติตัวเรียบร้อย และนั่นเป็นเรื่องสำคัญสำหรับผม สำหรับเราทั้งคู่ ให้ผมเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเรียนรู้ได้เพื่อเป็นผู้นำฝูงที่ดี ผมไม่รู้ว่าทำไมพ่อของคอร์บันถึงพาเขามาด้วย ไม่ว่าจะเหตุผลจะเป็นอะไร มันก็ทวนใจผมที่เขาแค่อยากใช้เวลาอยู่กับผมเพราะไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว คือผมก็ไม่ได้อยากคลุกคลีกับเขาอยู่ดีแหละนะ แต่ถึงอย่างนั้น มันก็ทรมานกายที่มาตอกย้ำเรื่องนั้นในสัปดาห์นี้ต่าง ๆ

ที่บ้าน เด็กคนอื่นมีมารยาทเกินกว่าจะแสดงออกโจ่งแจ้งขนาดนี้ว่าไม่อยากเป็นเพื่อนสนิทกับผม กับพวกเขา ผมไม่เคยรู้สึกว่าเขาไม่ชอบผม แต่เป็นเพราะเราไม่ค่อยมีอะไรเหมือนกันและผมชมขวัญพวกเขามากกว่า นั่นคือสิ่งที่พ่อแม่พูดอยู่เสมอ

แต่ไม่มีทางที่ผมจะชมขวัญคอร์บัน เคลเลอร์ ได้ เขาอายุมากกว่า

และยังมีดวงตาสีน้ำเงินคู่นั้น อีกอย่าง ผมก็รู้จักคนประเภทเขา เขามีบุคลิก
เจิดจ้าอะไรเทือกนั้นแบบที่ทุกคนชื่นชอบ และเมื่อเขากำลังถูกตระเตรียม
ให้เป็นจำฝูงของฝูงเขา เขาก็มีอะไรบางอย่างที่เหมือนกันอยู่ ดังนั้นการที่เขา
เห็นผมเป็นทางเลือกสุดท้ายจึงน่าเจ็บใจกว่าปกติมาก

“กินะ นายอาจจะโชคดีและมีจำฝูงอีกคนที่มาสายพร้อมกับลูกชาย
สักคนให้นายไปชลุคอยู่กับเขาก็ได้” ผมก้าวอ้อมเขาแล้วเริ่มกระตืบเท้า
จากไป

“เดี๋ยวก่อน” คอรับนคว้าไหล่ผมไว้

ผมเอี้ยวศีรษะกลับไป เหลือบมองมือของเขา จากนั้นก็มองหน้าเขา
แล้วเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“ฉันไม่ได้หมายความแบบนี้” เขาบอก

แม้ผมจะประหลาดใจที่เขาคาดเดาความหงุดหงิดของผมและสาเหตุ
ของมันได้ง่ายดายขนาดนั้น ผมก็รู้ว่าเขาหมายความแบบนี้เลยนั่นแหละ

“ฉันเสียใจถ้าฉันทำร้ายความรู้สึกของนายนะ”

เรื่องที่เขาเสียใจคือการที่เขาทิ้งบทบาท ‘หนุ่มสมบูรณ์แบบ’ ของเขา
ลงต่างหาก ถึงอย่างนั้นผมก็ปล่อยให้เขาคิดว่าเขาส่งผลกระทบต่อผมไม่ได้
ผมจำเป็นต้องเข้มแข็ง ไม่ใช่อ่อนไหว

“ขออ้อละ” ผมเยาะ “ฉันต้องแคร์ว่านายคิดยังไงต่างหาก มันถึง
จะมีความหมาย”

เขาผงะ จากนั้นก็หลับตาลงแล้วสูดหายใจเข้าลึก ก่อนจะลืมตา
ขึ้นมาสบตากับผม “เอาเถอะ ฉันเดาว่านั่นคงดีแล้วแหละ” เขาฉีกยิ้ม “เรา
ควรทำอะไรกันดีล่ะ”

หลังจากใคร่ครวญคำถามนั้นทุกด้านแล้ว ผมก็ยังไม่เข้าใจสิ่งที่เขา
ถามอยู่ดี เขาจงใจทำแบบนี้ ผมแน่ใจ ที่เรียบเรียงคำพูดออกมาแปลกๆ
เพื่อทำให้ผมรู้สึกโง่งง เอาเถอะ ผมจะไม่ยอมให้เขาได้สามใจที่รู้ว่าผมแคร์
หรือแม้กระทั่งสังเกตได้หรอก

“ทำเหรอ” ผมพูด หวังว่าน้ำเสียงจะฟังดูเฉยเมยมากกว่าฉุนเฉียว

“ใช่ ระหว่างการประชุมนะ นายอยากกลายร่างแล้วออกไปล่าสัตว์กัน

อีกใหม่” เขาก้าวเข้ามาใกล้ผมมากขึ้น ทำให้ผมต้องเงยหน้าเพื่อสบตาเขาต่อไปได้ “ครั้งที่แล้วสนุกมากเลย” เขาพูดเบาๆ “ฉันคิดถึงวันนั้นบ่อยมากเลยนะ”

ห้องผมร้อนวูบวาบขึ้นอีกครั้ง เพียงแต่คราวนี้มันรู้สึกเหมือนถูกแผดเผา ผมบอกตัวเองว่ามันเกิดจากตอนที่เข็มขัดนิรภัยรัดตัวผมแน่นระหว่างอุบัติเหตุ แต่ผมรู้ว่ามันไม่สมเหตุสมผล ผมรู้สึกสบายดีจนกระทั่งคอร์บันเริ่มคุยกับผม เพราะเขายังไม่ได้ส่งอะไรให้ผมกินหรือดื่ม ผมจึงรู้ว่าเขาไม่ได้วางยาผม แต่ก็เป็นไปได้ว่าผมแพ้อะไรบางอย่างในกลิ่นของเขา

ดูเหมือนว่าร่างกายผมต้องการจะทดสอบทฤษฎีนั้น เพราะผมสุดห่วยใจเข้าสู่โลกโดยไม่ได้ตั้งใจ ไอยู่นในห้องผมแผ่ซ่านต่ำลงไป แล้วกลัมนเนื้อผมก็กระตุก ผมตัวตึงตายเป็นด้วยความสับสนและหวาดกลัวนิดหน่อย

“ซามูเอล” คอร์บันนอ้ยด้วยความกังวลเมื่อเขาก้าวเข้าใกล้ผมมากขึ้น “นายโอเคหรือเปล่า” เขาทาบมือบนแก้มผม แล้วเรื่องนั้นรวมกับกลิ่นกายของเขาก็ทำให้ผมพังหลาย

มันเป็นความรู้สึกที่ยอดเยียมที่สุดและเลวร้ายที่สุดในชีวิตผม ความโล่งอก ความอึดอ้อม และความพึงพอใจ ตามมาด้วยความหวาดกลัว ความรังเกียจ และความรู้สึกผิดแทบจะในทันที ผมหลับตาแน่นโดยอัตโนมัติ แล้วทันใดนั้นผมก็รู้สึกถึงความรู้สึกแปลกประหลาดตรงทางแกงตัวเอง ความคิดแรกของผมคือผมฉีราด นั่นเป็นเรื่องเดียวที่สมเหตุสมผล เรื่องเดียวที่ร่างกายก่อนล่างของผมส่วนนั้นถูกใช้งานมาจนถึงเวลานั้น

“ฉัน เอ่อ” ผมกะพริบตารวดเร็วและมองไปทุกหนทุกแห่งนอกจากคอร์บัน “สบายดี แต่ฉันต้องใช้ห้องน้ำ” ผมกลืนน้ำลายอีกใหญ่แล้วขยับมือไปบังหน้าหว่างขาตัวเองซ้าๆ พลังหวังว่าท่าทางที่เปลี่ยนไปจะไม่ใช่สิ่งที่สังเกตเห็นได้ “นายรู้หรือเปล่านั้นอยู่ที่ไหน”

“รู้สึก” เขาบอก “ฉันจะพานายไป” เขาพาดแขนโอบไหล่ผมไว้หลวมๆ แล้วพาผมเดินไปตามห้องโถง

ถ้าผมใช้ความคิดได้อย่างปลอดโปร่ง ผมคงผลักเขาออกหรือต่อว่าเขาแล้ว แต่หัวใจผมกำลังเต้นระรัว ทางแกงในของผมเปียกชื้น และหว่างขา

ผมก็ยังรู้สึกประหลาดอยู่ ผมก้าวตามไปเงียบๆ ด้วยความงุนงง ปล่อยให้เขาพาผมไปที่ห้องน้ำซึ่งอยู่อีกสุดปากหนึ่งของบ้าน เขาบิดที่จับ เปิดประตูค้างไว้ และค่อยๆ ดันผมเข้าไปข้างใน

“ซามูเอล” เขาเอ่ยแผ่วเบา

ผมเหลียวข้ามไหล่กลับไปมองเขา

“มันจะไม่ใช่ไร”

ผมไม่รู้ว่าเขาพูดถึงอะไร แต่ก็ดูเหมือนผมไม่เคยรู้เลยว่าเขาพูดถึงอะไร

“อาจจะไม่ใช่ตอนนี้ แต่ท้ายที่สุดแล้ว มันจะไม่ใช่ไร” เห็นได้ชัดว่าความสับสนของผมฉายชัดอยู่บนใบหน้า เพราะเขายิ้มให้อีกครั้ง คราวนี้อ่อนโยนและเข้าอกเข้าใจ “ฉันสัญญา ฉันจะจัดการเรื่องต่างๆ เอง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น นายจะไม่ใช่ไรทั้งนั้น” เขาเริ่มปิดประตูลงช้าๆ “ฉันจะรอข้างนอกให้นายมีความเป็นส่วนตัวนะ”

ในภายหลัง ผมถึงตระหนักได้ว่าความเปิกซึ้นนั้นไม่ใช่ปัสสาวะและความรู้สึกนั้นก็ไม่ได้เป็นเพราะอาการภูมิแพ้ แม้ผมจะไม่คิดว่าคอร์บันรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ความรู้สึกอึดอัดใจของผมเมื่ออยู่ใกล้เขาก็ยิ่งรุนแรงขึ้นจากเหตุการณ์นั้น ผมรู้สึกเหมือนเขาได้เห็นผมในช่วงเวลาที่เป็นส่วนตัวและเปราะบาง เหมือนเขาจงใจพยายามทำให้ผมสับสนและไร้ทางสู้ และผมก็ไม่มีอำนาจที่จะหยุดเขาได้ และเหมือนมีอะไรบางอย่างที่ไม่ถูกต้องอย่างยิ่งในตัวเขาหรือปฏิกิริยาที่ผมมีต่อเขา หรือทั้งสองอย่างนั้น ไม่ว่าจะป็นกรณีไหน ผมก็พยายามอยู่ให้ห่างๆ และผมก็เกลียดเขาที่บังคับผมให้ต้องซุกหางจุกกันและคอยหลบๆ ซ่อนๆ

เมื่อเวลาหลายปีผ่านไป ผมก็ค้นพบว่าความเกลียดชังนั้นรับมือได้ง่ายดายกว่า น่าอุนใจและปลอดภัยมากกว่าพายุแห่งความสับสนที่พัดเข้ามาแทนที่

หลายปีผ่านไป แต่ไม่ค่อยมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากนักในชีวิตผม ความสนใจของผมยังคงจ่ออยู่กับการพัฒนาทักษะที่ผมต้องใช้ เพื่อเป็นผู้นำฝูงเยฟเน็ค พร้อมฝึกฝนให้ผม ซึ่งก็ช่วยได้มาก แม้ว่าเขาจะคอยเข้าชี้ให้ผมเข้าสังคมอยู่เรื่อยก็ตาม ผมรู้ว่าเขารู้สึกผิดที่เ็ดดีกับเจนน้องชายและน้องสาวผมมีเวลาร่างมากกว่าและมีหน้าที่ความรับผิดชอบน้อยกว่า และผมก็เอาแต่ทำงานทั้งวันทั้งคืนแทนที่จะออกไปเล่น แต่ผมบอกเขาว่าผมมีความสุขกับสิ่งต่างๆ อย่างที่เป็นอยู่ น่าเสียดายที่คำยืนยันกรานั้นไม่เคยทำให้เขาพอใจ

ซึ่งเพราะเหตุนั้น หลังจากผมเรียนจบมัธยมปลายได้ไม่นาน เขาก็ส่งผมเข้าถ้ำสิงโตตามสำนวนว่าไว้ ในความเป็นจริง มันคืองานเลี้ยงของหมาป่า แม้ว่ามันจะทำให้ผมวิตกกังวลและหงุดหงิดแค่ไหน ผมก็คงอยากเดินเข้าไปในห้องที่เต็มไปด้วยสิงโตมากกว่า

“การหยุดพักสักคืนจะไม่สร้างความแตกต่างอะไรหรอกจ้ะ ซามูเอล” แม่พูดเมื่อเธอส่งผ้าเช็ดปากให้ผม “เช็ดปากของลูกซะ”

“ผมเป็นผู้ใหญ่แล้วนะครับ” ผมบอก ไขว่คว้าเธอจะลืมวันเกิดปีที่สิบแปดของผมเมื่อเดือนก่อนไปแล้ว ถึงอย่างไรเธอก็เป็นผู้ให้กำเนิดผม “มันเป็นเรื่องสำคัญที่ผมต้องทำงานให้หนักยิ่งกว่าเดิม” ผมกัดแซนดี้วิสตเด็กที่เธอทำให้ผมเข้าปากคำโต

“ลูกทำงานหนักตลอดเวลาอยู่แล้วนะจ๊ะ”

“นั่นเพราะผมจะกลายเป็นจำฝูงในฝูงของเรา” ผมบอกระหว่างเคี้ยว

“ใช่จ๊ะ แต่ในอีกประมาณสิบปีนะสิ” เธอว่า น้ำเสียงมีแววเสียดสี

ระคนขบขัน

นั่นเป็นความจริง ปกติแล้วผู้คนจะไม่เข้ารับตำแหน่งจำฝูงจนกว่าพวกเขาจะอายุยี่สิบปลายๆ หรือสามสิบต้นๆ ดังนั้นการที่ผมอายุสิบแปดพอจึงยังมีเวลาอีกหลายปีกว่าจะก้าวลงจากตำแหน่งและส่งมอบฝูงให้ผมสืบทอด นั่นเป็นเรื่องดี เพราะผมยังไม่พร้อม ซึ่งยิ่งเป็นเหตุผลที่ผมปล่อยให้เวลาฝึกฝนอันมีค่าสูญเปล่าไปไม่ได้

แน่นอน แม่ไม่รู้เลยว่าความรู้สึกนั้นเป็นเช่นไร การที่รู้ว่าคุณถูกกำหนดมาให้เป็นผู้นำ เตรียมตัวสำหรับเรื่องนั้นมาทั้งชีวิต แต่รู้สึกได้อย่างลึกซึ้งถึงภายในว่ามีอะไรบางอย่างขาดหายไป ความรู้สึกของสิ่งที่ขาดหายไปนั้นรุนแรงทับถมขึ้นเรื่อยๆ ตลอดหลายปีที่ผ่านมาแทนที่มันควรจะเป็นไปในทางตรงกันข้าม ไม่มีวันที่จำฝูงคนไหนทำงานหนักกว่าผมอีกแล้ว พอพูดแบบนี้ด้วยซ้ำ แต่ผมรู้ และเขาก็รู้ และบางครั้งผมคิดว่าคนในฝูงก็รู้ว่าผมยังไม่พร้อมที่จะเป็นผู้นำของพวกเขา

ผมถอนใจด้วยความหงุดหงิดแล้วพูดว่า “แม่คงไม่เข้าใจหรอก”

“แม่คงไม่เข้าใจนั่นแหละ” เธอถามพลางยกแขนกอดอกแล้วเลิกคิ้วขึ้น “แม่ครองคู่กับพ่อของลูกมาตั้งแต่แม่อายุเท่าลูก แม่คิดว่าแม่เข้าใจมากกว่าใครเลยนะจ๊ะ ว่าการเป็นจำฝูงมีความหมายยังไง”

“แม่ครับ” ผมถอนหายใจ “ผมรู้ว่าแม่หวังดี แต่การไม่ได้เป็นจำฝูงหมายความว่าแม่ไม่รู้เรื่องความรับผิดชอบของเราอย่างแท้จริง”

แม่ไม่รู้ว่าการรักษาความสมดุลของพลังกำลัง อำนาจ และความเด็ดขาด กับสิ่งที่พ่อเรียกว่าความเห็นอกเห็นใจ ความเมตตา และความยืดหยุ่นนั้นเป็นเรื่องยากแค่ไหน สำหรับผม คุณสมบัติเหล่านั้นดูจะขัดแย้งกัน และไม่ว่าผมจะพยายามแสดงความเห็นอกเห็นใจหรือเมตตาแค่ไหน ไม่ว่าผมจะระงับโทสะได้ดีเพียงใดเมื่อผู้คนไม่ทำสิ่งที่พวกเขาควรทำและอะไรต่อมิอะไรไม่ดำเนินไปตามแผน พ่อก็ดูผมออกได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

เสมอ มีหลายครั้งที่ผมสงสัยว่าตัวเองจะมีความเชี่ยวชาญในบทบาทที่พ่อ
บอกว่าจำฝูงจำเป็นต้องมีได้ดีพอที่จะทำให้เขาพอใจหรือไม่

ผมส่ายหน้าให้แม่แล้วบอกว่า “แม่ไม่เข้าใจ”

“คราวนี้คุณไม่เข้าใจเรื่องอะไรรี โจฮานนา” พ่อถามเมื่อเขาเดิน
เข้ามาในครัว

“ความหมายของการเป็นจำฝูงนะลึคะ” เธอบอกพลางเอียงศีรษะ
ไปด้านข้างเพื่อเปิดทางรอยูบที่เขาจะมอบให้เธอ

พ่อจูบแม่เสมอหลังจากพวกเขาแยกจากกัน ถึงจะนานแค่สองสาม
ชั่วโมงก็ตาม ผมไม่เข้าใจเรื่องนั้น แต่มันไม่เกี่ยวอะไรกับผม ผมก็เลย
ไม่ใส่ใจกับมันเท่าไรนัก

“จั้นเธอ” พ่อแม่ผมสบตากันเองอย่างรู้ความนัยแล้วยิ้มออกมา
มันเป็นหนึ่งในมุกตลกวงในของพวกเขา

ผมกัดแซนด์วิชอีกคำ

“คะ” เธอพยักหน้า “น่าthingsใหม่คะ ทอม ที่เรารู้อะไรน้อยลง
แค่นั้นระหว่างที่ลูกๆอายุมากขึ้นนะ”

พ่อหัวเราะแล้วพยักหน้า จากนั้นเขาก็หันมาหาผมแล้วบอกว่า “ลูก
อยากให้พ่อขับรถไปส่งลูกที่งานชุมนุมไหม หรือลูกอยากขับรถไปเอง”

“อ้อ เอ่อ พ่อรู้อะไรไหม ผมไม่จำเป็นต้องทำให้พ่อเสียเวลาขับ
ไปส่งหรือยืมรถไปแล้วทำให้พ่อไม่มีรถใช้หรือจั้น เอ่อ ให้ผมอยู่บ้าน
ดีไหมครับ ผมไม่ขัดข้องนะ เราจะได้ฝึกฝนกันเรื่อง เอ่อ...” ผมพยายาม
นึกถึงสิ่งที่เขาน่าจะอยากให้ผมฝึกฝนมากที่สุด “วิธีบังคับ...ไม่สิ” ผม
ส่ายหน้า เขาไม่ชอบเมื่อผมเลือกใช้คำพูดแบบนั้น “วิธีสร้างแรงบันดาลใจ
ให้สมาชิกฝูงเชื่อฟังผมนะ” ผมตัวเกร็ง รอคอยคำตอบของเขา

“พยายามได้ดี เจ้าเด็กน้อย” เขาพูดพลางขยี้ผมของผม

ผมคำรามเบาๆ “ผมไม่ใช่เด็กแล้วนะ”

“เอาละ ตกลง ตัดสินใจกันแล้วนะ” พ่อยิ้มกริ่ม ดวงตาสีเขียว
ของเขาเป็นประกาย

ดวงตาผมก็มีสีเขียวเช่นกัน และผมก็ชอบบอกตัวเองว่ามันเหมือน

กับดวงตาของเขา แต่ที่จริงแล้วมันมีสีอ่อนกว่า จืดจางกว่ากันอยู่สักหน่อย แต่เส้นผมของเรามีเจดสีน้ำตาลช็อกโกแลตแบบเดียวกัน

“ลูกอยากไปหยิบเสื้อแจ็กเก็ตมาใหม่จ๊ะ” แม่ผมถาม “อากาศข้างนอกอาจจะหนาวตอนกลางคืนนะ”

“หนาวเหรอ แม่หมายถึงอะไรครับ” ผมตัวต้วตามองทั้งสองคน สลับไปมา เพราะแน่ใจว่าผมเปลี่ยนใจพวกท่านจากเรื่องที่ผมต้องไปงานชุมนุมได้สำเร็จแล้ว ดังนั้นจึงรู้สึกเหมือนผมพลาดอะไรไป “เราจะไปไหนกันเหรอ”

“ลูกบอกว่าลูกเป็นผู้ใหญ่แล้วนี่” พ่อพูด “นั่นหมายความว่าลูกจะไม่ซ่อนตัวอยู่ที่นี่”

แม่เอ่ย สถานต่อความคิดของเขาจนจบได้เช่นเคย “ลูกจะไปพบปะกับหนุ่มสาวคนอื่น ๆ จากฝูงของเราและฝูงเพื่อนบ้าน และลูกจะสนุกจ๊ะ”

“แต่...”

แม่เบนความสนใจจากผมแล้วจ่ออยู่กับพ่อ “คุณกลับบ้านเร็วกว่าที่ฉันคาดไว้นะคะ ทอม” เธอใช้ฝ่ามือลูบเสื้อเขาให้เรียบ “ฉันนึกว่าคุณมีประหลูมรอบค้ำกับมนุษย์คนนั้นเรื่องถนนชะอีก”

อาณาเขตของฝูงเรามีขนาดค่อนข้างเล็ก แต่ก็เป็นที่ของเรา เราอาศัยอยู่บนที่ดินผืนนี้มาหลายชั่วอายุคนโดยไม่ได้เป็นเจ้าของ เรื่องนั้นเปลี่ยนไปเมื่อปู่ของผมกลายเป็นจำฝูง เขายืนยันว่ากรรมสิทธิ์ในที่ดินคือวิถีแห่งอนาคตและจะรับประกันความปลอดภัยของฝูงได้ จากสิ่งที่พ่อสอนผม มันเป็นเรื่องยากเย็นและมีความขัดแย้งอยู่พอสมควรในสมัยนั้น แต่ปู่ก็ไม่ยอมถอย แล้วประวัติศาสตร์ก็พิสูจน์ให้เห็นว่าเขาคิดถูก เพราะเยฟเน็คเป็นฝูงขนาดเล็กแต่แข็งแกร่งมาตลอดเท่าที่ผมจำความได้

การพยายามขยับขยายครั้งใหม่ของพ่อไม่ใช่เรื่องที่ดิน แต่เป็นเรื่องเงิน เขาเรียนรู้จากเพื่อนและจำฝูงด้วยกันคนหนึ่งว่าการมีปฏิสัมพันธ์กับมนุษย์จะช่วยให้ฝูงของเราเจริญก้าวหน้าได้ ผมไม่เคยพบเซฟ แอสซิก จำฝูงของฝูงเอ็ดเวิร์กาดอล แต่ผมเคยได้ยินเรื่องของเขา เขาได้รับทอดฝูงที่มีขนาดใหญ่ เป็นที่เคารพ ซึ่งแข็งแกร่งอยู่แล้วและพัฒนาฝูงให้ดียิ่งขึ้น

จากที่ผมเข้าใจ พวกเขาเพิ่มจำนวนมากขึ้น สมาชิกของพวกเขาเจริญก้าวหน้า และจำฝูงของพวกเขาเป็นผู้รับผิดชอบทั้งสองเรื่องนั้น

เพราะต้องการปรับปรุงฝูงของเราให้ดีขึ้น พ่อจึงไปประชุมกับพวก มนุษย์เรื่องถนนส่วนบุคคลที่จะเชื่อมต่ออาณาเขตของฝูงกับทางหลวงของ พวกเขา ฝูงจะเป็นผู้สร้างและดูแลรักษาถนน และมนุษย์จะคอยดูให้แน่ใจ ว่ามันไม่ได้ติดป้ายทางออกเอาไว้ เขาวางแผนจะกันรั้วบนถนนลึกเข้ามา เล็กน้อยเพื่อป้องกันไม่ให้คนแปลกหน้าหลงเข้ามา แต่ยังเปิดทางให้เรา ออกไปสู่โลกภายนอกได้อย่างง่ายดายอีกด้วย สันโดษแต่เชื่อมต่อ นั่นคือ ปรัชญาของพ่อ

“เราประชุมกันเรื่องถนนและตกลงกันว่าจะดำเนินการตามนั้น” พ่อ บอก “ผมบอกมนุษย์คนนั้นไปว่าเราสรุปรายละเอียดกันได้ในสัปดาห์หน้า” เขามองผม “พ่ออยากแน่ใจว่าจะกลับถึงบ้านทันเวลาขับรถไปส่งลูกที่งาน ชุมชุมของหนุ่มสาวนะ”

“นานแค่ไหนครับ” ผมถามอย่างยอมจำนน

พ่อเหลือบมองนาฬิกาบนผนัง “เราน่าจะออกจากบ้านกันในเร็ว ๆ นี้ แล้ว งานเริ่มต้นหนึ่งทุ่ม และถนนจากที่นี่ไปที่มีอันคาเริ่มก็คิดเคี้ยว ต้องใช้เวลาเกือบชั่วโมง”

ผมหมายถึงผมต้องอยู่ในงานนานแค่ไหนต่างหาก แต่จากคำตอบ ของเขา ผมก็ตัดสินใจที่จะไม่อธิบาย

“เฮ้!” ผมยึดตัวตรงขึ้นบนเก้าอี้ “ผมคิดอะไรได้แหละ”

“อะไรล่ะ” พ่อถาม

“ผมกลายร่างแล้ววิ่งไปทำงานชุมนุมได้นะ ถ้าผมไปทางป่าแทนถนน ผมก็ประหยัดเวลาลงได้ครึ่งหนึ่งเลย”

“อาฮะ” แม่เอ่ยด้วยน้ำเสียงเหลือเชื่อ “แล้วลูกจะทำไมยังเมื่อลูก ไปถึงที่นั่นแล้ว”

“แม่หมายถึงอะไร”

พ่ออธิบายแทนเธอ “ลูกจะไปถึงงานชุมนุมในร่างหมาป่า ซึ่งแปลว่า ลูกจะไม่มีเสื้อผ้านะ”

“อ้อ ไม่เป็นไรหรอกครับ” ผมโบกมือค้ำพวกท่าน “ผมไม่ขัดข้องที่จะอยู่ในร่างหมาป่าหรอก”

“แน่นอน เขาไม่ขัดข้อง” แม่พูด เธอส่ายหน้าแล้วเดินไปที่ตู้เย็น

“แน่นอน ลูกไม่ขัดข้อง” พ่อพูดขึ้นพร้อมกัน จากนั้นเขาก็ถอนใจ “ซามูเอล ส่วนหนึ่งของการเป็นชิฟเตอร์ที่แข็งแกร่งคือการเป็นผู้ชายที่แข็งแกร่ง”

“ผมแข็งแกร่งนะ!” ผมกระโดดลงจากเก้าอี้ “ผมเป็นหมาป่าที่แข็งแกร่งที่สุดในโรงเรียนเลยนะพ่อ พ่อก็รู้!”

“ใช่ พ่อรู้” เขาพยักหน้า “แต่พ่อบอกว่าผู้ชายที่แข็งแกร่งต่างหาก” ด้วยส่วนสูงห้าฟุตสิบเอ็ดนิ้วและน้ำหนักหนึ่งร้อยห้าสิบห้าปอนด์ ผมไม่ใช่คนตัวใหญ่ แต่ผมก็แข็งแรง ผมตั้งใจออกกำลังกายและรักษารูปร่าง

“พ่อไม่ได้หมายถึงร่างกายของลูก ซามูเอล” พ่อพูด เห็นได้ชัดว่ารู้ว่าผมคิดอะไรอยู่ “พ่อพูดถึงสิ่งที่อยู่ในนี้” เขาตะแอกตัวเอง “ลูกชอบอยู่ในร่างหมาป่าของลูกมากกว่า”

ผมอ้าปากเพื่อปฏิเสธ แต่เขาก็พูดต่อ

“พ่อรู้ว่ามันคือความจริง พ่อสังเกตเห็นนะว่าทุกวันนี้ลูกคืนร่างหลังจากออกไปวิ่งเล่นเป็นคนสุดท้ายเสมอ”

เขาพูดถูกเรื่องการคืนร่าง แต่ไม่ใช่เพราะผมอยากอยู่ในร่างหมาป่าต่อไป นั่นเป็นเพราะหมาป่าของผมไม่อยากคืนอำนาจในการควบคุมร่างกายผมต่างหาก ผมคงอธิบายเรื่องนั้นกับพ่อแล้ว แต่ผมไม่รู้ว่าจะพูดแบบไหนให้มันสมเหตุสมผล

“และพ่อเข้าใจว่าทำไมลูกถึงทำอย่างนั้น”

ผมมองเขาแล้วเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ เขารู้เรื่องที่หมาป่าของผมยึดติดกับร่างกายผมนั้นเหรอ ว่าผมรู้สึกหงุดหงิดยังไงถ้าผมไม่กลายเป็นร่างนานเกินไป นั่นหมายความว่ามันเป็นเรื่องปกติหรือเปล่า บางทีมันอาจจะเป็นคุณสมบัติของจำฝูงก็ได้แน่นอน ถ้าเช่นนั้นผมก็ต้องเคยเห็นมันในตำราที่ผมขะมักเขม้นอ่านมาแล้วสิ...

“หน้าที่ของจำฝูงคือการคอยสนับสนุนเหล่าสมาชิกเพื่อให้ทุกคน

ร่วมมือกันในการพัฒนาฝูงให้ดีขึ้นได้ หากจะสนับสนุนพวกเขาและให้กำลังใจพวกเขาได้ ลูกก็ต้องรู้จักพวกเขา ลูกไม่สะดวกใจกับการพูดคุยกับผู้คน ซามูเอล รวมทั้งฝูงของเราด้วย”

ก็นะ เรื่องนั้นก็ด้วยแหละ ผมก็มึนงงแล้วจลจลกับการเชี่ยวชาญหมบั้งไปมาอยู่บนจาน

“นั่นเป็นความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของลูกเสมอมา และเราก็พยายามแก้ไขเรื่องนั้นกันมาหลายปี” พ่อเอ่ยเสียงนุ่ม “แต่ตอนนี้ลูกอายุสิบแปดแล้ว และมันก็เริ่มอธิบายกับฝูงได้ยากขึ้นทุกที”

“พวกเขารู้หรือครับ” ผมเงยหน้าขยับ “ใครบอกพวกเขากัน”

“ไม่มีใครบอกพวกเขาหรอก แต่ลูกรัก พวกเขาเริ่มสังเกตเห็นกันแล้ว” พ่อลากนิ้วสางผม “สมัยที่ลูกยังเล็ก มันก็แตกต่างออกไป พวกเขาคิดว่าพ่อช่างปกป้องเกินเหตุ หรือลูกเป็นคนขี้อาย แต่ตอนนี้ลูกเป็นผู้ใหญ่แล้วและเป็นว่าที่จ่าฝูงของพวกเขา และพวกเขาก็ไม่มีสายสัมพันธ์กับลูก”

“ไม่มีสายสัมพันธ์อันหรือ ผมอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขามาตั้งแต่เกิด ผมอุทิศชีวิตของผมเพื่อการเป็นจ่าฝูงที่ดีที่สุดที่พวกเขาจะมีได้ จะเป็นไปได้ยังไงที่พวกเขา...”

“พ่อรู้ ซามูเอล” พ่อเอื้อมมือข้ามโต๊ะมาจับมือผมไว้ “และถ้าเป็นเรื่องของการแข่งขันทางกายภาพ ลูกจะเป็นฝ่ายชนะ ลูกจะเหนือกว่าใครก็ตามรวมทั้งพ่อในการประชันความรู้เรื่องประวัติศาสตร์ของฝูงหรือวัฒนธรรมชิฟเตอร์อีกด้วย”

“ไม่ครับ ผมไม่ชนะหรอก พ่อเก่งที่สุด...”

“ลูกรู้เรื่องเกี่ยวกับอดีตของเราและกฎเกณฑ์ของเรามากกว่า อีกไม่นานหรือก่อนที่ลูกจะแข็งแกร่งกว่าพ่อ แต่การเป็นผู้นำมีอะไรมากกว่าแค่มีสภาพร่างกายที่ดีที่สุดและมีสติปัญญาารอบรู้มากที่สุด”

ผมรู้เรื่องนั้นอยู่แล้ว เพราะเขาบอกสิ่งเดียวกันนี้กับผมมานานหลายปี ผมไม่เห็นด้วยกับเขาทั้งหมดนัก แต่ผมไม่เคยพูดออกมา

“ส่วนหนึ่งของการเป็นจ่าฝูงที่ดีคือพลังกำลัง แต่อีกส่วนคือความ

เมตตาและความอ่อนโยน เราต้องปกครองด้วยค้อนกำมะหยี่ ไม่ใช่กำปั้นเหล็ก” เขาทาบอกตัวเองอีกครั้ง “ลูกต้องสร้างสายสัมพันธ์ ซามูเอล ลูกต้องมีความรู้สึกเชื่อมโยงกับฝูงของลูก”

“ผมรู้สึกนะครับ” ผมยืนยัน “ผมรู้ชื่อทุกคน อายุลูกๆ ของพวกเขา ที่ทำงานของพวกเขา...”

“ใช่ ลูกรู้เรื่องนั้น” พ่อพยักหน้าแล้วตบมือผมเบาๆ “พ่อเห็นบันทึกช่วยจำของลูกแล้ว ลูกรัก พ่อรู้ว่าลูกอุทิศสาคะแค้ไหนในการจดจำเรื่องพวกนั้นและเรื่องอื่นทุกเรื่อง” เขาดูเศร้าสร้อย แต่ผมไม่รู้ว่าจะทำไม

แม่ถอนหายใจอยู่ด้านหลังผม

“ผมจะขับรถไปส่งซามูเอลที่มิอันคาเริ่ม แล้วเดี๋ยวผมจะกลับมานะ” พ่อยืนขึ้นแล้วเดินไปหาเธอ เขาจูบแก้มเธอราวกับว่าพวกเขาจะไม่ได้เห็นหน้ากันอีกหลายวัน แล้วจากนั้นก็มองผม “ไปกันเถอะ”

ผมน่าจะรู้ว่าเขาจะอยู่ที่นั่น ถึงอย่างไรเขาก็เป็นลูกชายของจำฝูงมิอันคาเริ่ม แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง ผมคาดว่า จะมีแต่ชิฟเตอร์วัยเดียวกันกับผมและอาจจะแก่กว่าสักหนึ่งปีเท่านั้นอยู่ในงานชุมนุมของหนุ่มสาว ไม่ใช่พวกที่เลยวัยรุ่นไปแล้ว

คอร์บัน เคลเลอร์ อายุครบยี่สิบเอ็ดปีเมื่อวันที่ 3 มกราคม ผมได้ข่าวเรื่องวันเกิดของเขาจากที่ไหนสักแห่งระหว่างนั้น และแม้ผมจะตั้งใจเต็มที่แค้ไหน ผมก็ไม่เคยลืมมันได้เลย และผมก็พยายามแล้ว

ชิฟเตอร์ส่วนใหญ่จับกลุ่มกันอยู่ข้างกองไฟขนาดใหญ่สองกองบนลานกว้าง เพราะทุกคนยืนอยู่ใกล้กัน ผมจึงใช้เวลาครู่หนึ่งถึงค่อยเห็นคอร์บันท่ามกลางฝูงชน กว่าผมจะสังเกตเห็นเขา ก็สายเกินกว่าจะกลับหลังหันโดยไม่ดูเหมือนคนชี้ขี้ลาดต่อหน้าเขาและคนรอบข้างแล้ว ผมจึงไม่เผ่นกลับไปที่รถแม้ว่านั่นจะเป็นสิ่งที่ผมอยากทำก็ตาม

แทนที่จะทำเช่นนั้น ผมแค้รีบตัวตวัดสายตาข้ามไหล่กลับไปหาพ่อ ซึ่งกำลังจะขับรถออกไป แล้วบอกด้วยเสียงกระซิบดังๆ ว่า “หนึ่งชั่วโมง โอเคไหมครับ กลับมารับผมในอีกหนึ่งชั่วโมงนะ”

“ซามูเอล นั้นยังไม่นานพอหรอกนะ คนอื่น ๆ จะอยู่ที่นี้จนกว่าดวงจันทร์จะลอยสูงบนท้องฟ้า อาจจะเป็นหลังจากนั้นอีก”

“นะครับ” ผมเอ่ยอย่างร้อร่น แน่ใจว่าคอร์บันสังเกตเห็นผมแล้ว และกำลังจ้องมองผมด้วยดวงตาสีน้ำเงินคู่นั้น ผมหันหลังให้เขาอยู่ ผมจึงยืนยันเรื่องนั้นด้วยสายตาไม่ได้ แต่ผมรู้สึกได้ถึงสายตาเขาทั่วทุกอณูผิวเนื้อ

“พอจะกลับมาตอนสี่ทุ่ม” พ่อบอก “และพ่อหวังว่าเมื่อพ่อกลับมา ลูกจะบอกพ่อว่าลูกอยากอยู่ต่อให้นานกว่านั้น” หน้าผากเขาขมวดย่นด้วยความกังวล “ขออภัยนะ ซามูเอล พยายามหน่อยลูก”

พ่อขับรถออกไป แล้วผมก็อยู่ตามลำพังกับคอร์บัน เคลเลอร์ เออ ผมอยู่ตามลำพังกับคอร์บัน เคลเลอร์ และชิฟเตอร์คนอื่นอีกเป็นโขยง แต่เขาเป็นคนเดียวที่ผมสังเกตเห็น และผมยังไม่ได้มองไปทางเขาเลย

เพราะความละเอียดหรือเปล่านะที่ทำให้ผมรับรู้ถึงตัวตนของคอร์บันได้อย่างชัดเจน หรือเป็นเพราะสัญชาตญาณของผมกำลังเตือนผมว่าเขาเป็นคนอันตราย ครั้งก่อน ๆ ที่เราได้พบกันผมทำตัวประหลาด และแม้จะผ่านไปหกปีแล้วตั้งแต่ผมเจอเขาครั้งสุดท้าย เพราะผมจงใจหลีกเลี่ยงการไปร่วมการประชุมจำฝูงประจำภูมิภาคเมื่อสองปีก่อนหน้านี้ ความทรงจำของช่วงเวลาที่ผมได้อยู่กับเขาก็แจ่มชัดอยู่ในความคิด

การรำลึกถึงช่วงเวลาเหล่านั้นทำให้ผมรู้สึกอึดอัดอย่างรุนแรง ทว่าผมไม่เคยห้ามตัวเองไม่ให้นึกถึงมันได้เลย ท้ายที่สุดแล้วผมก็ไม่ว่าทำไม ผมจึงมีปฏิกิริยากับคอร์บันแบบนี้ รู้แต่ว่ามันไม่ถูกต้อง เขาไม่ถูกต้อง และผมจำเป็นต้องอยู่ให้ห่างจากเขา และถึงอย่างนั้น แม้จะมีเหตุผลทั้งหมดที่ผมคิดได้ให้หลีกเลี่ยงงานชุมนุม ความเป็นไปได้ที่ผมอาจจะเจอคอร์บันก็ไม่ได้ผ่านเข้ามาในความคิดของผมเลย

กว่าจะอายุครบยี่สิบเอ็ดปี ชิฟเตอร์ส่วนใหญ่ต่างก็มีคู่ควงถ้าไม่ได้แต่งงานไปแล้ว ถึงแม้งานชุมนุมของหนุ่มสาวจะไม่ได้ระบุว่าเป็นสถานที่สำหรับคนโสดเท่านั้น แต่ก็เป็นที่เข้าใจกันว่าหลังจากเรียนจบมัธยมปลายแล้วเราก็อยู่ในวัยที่ต้องหาคู่ และเพราะฝูงทั่วไปมักจะมีขนาดเล็ก การ

มาพบปะกับชิฟเตอร์คนอื่น ๆ ในพื้นที่ที่ก็ช่วยได้ และหวังว่าจะพบคู่ครองที่เหมาะสมกัน คอรัันอาจจะอยู่ที่นั่นเพราะเขายังโสดอยู่ ซึ่งเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผมรู้เกี่ยวกับเขาโดยไม่มีคำอธิบาย และโซคร้ายที่ไม่สามารถลืมได้ลง

ผมเสาะหาสักเข้าไปภายในตัวเองขณะทบทวนถึงการฝึกฝนแล้วควบคุมสีหน้าไว้ ผมจะกลายเป็นจำฝูง นั่นหมายความว่าผมต้องดูสุขุม แข็งแกร่ง และมั่นใจ สมาชิกฝูงของผมต้องเชื่อมั่นในความสามารถในการเป็นผู้นำของผม และสมาชิกฝูงอื่น ๆ ก็ต้องรู้ว่าผมไม่ใช่คนที่ควรทำหายนะเมื่อคำย้ำเตือนเหล่านั้นปรากฏชัดเจนอยู่ในความคิด ผมก็หันกลับไปแล้วมองบรรดาชิฟเตอร์ที่รวมตัวกันอยู่รอบกองไฟ และไม่มองคอรััน

จากการประเมินอย่างรวดเร็วของผม ทุกคนเกาะกลุ่มอยู่กับฝูงของตนเอง ซึ่งสมเหตุสมผลที่ช่วงหัวค่ำขนาดนี้ผู้คนจะยังชลุกอยู่กับคนที่พวกเขา รู้จัก ผมยืนยันความสงสัยของตัวเองได้อีกด้วยเรื่องวัยของชิฟเตอร์ที่มาร่วมงาน อย่างน้อยก็ในส่วนของสมาชิกฝูงเยฟเน็ค มีแต่ชิฟเตอร์ที่เรียนจบพร้อมกับผมและคนที่เรียนจบเมื่อปีก่อนเท่านั้นที่อยู่ที่นี่ และทุกคนในนั้นยังโสดอยู่

ดังนั้นถ้าไม่ใช่เพราะฝูงอื่น ๆ มีคนในกลุ่มที่ช่วงอายุมากกว่านี้มาร่วมงานชุมนุม ก็ไม่มีเหตุผลให้คอรัันอยู่ที่นั่น ผมมีหน้าที่ความรับผิดชอบต่อฝูงของผมให้คอยจับตามองเขาไว้และดูให้แน่ใจว่าเขาจะไม่ทำอะไรผิดทำนองคลองธรรม ผมพยายามทำตัวไม่ให้เป็นสิ่งที่สังเกตเห็นแล้วหลบมองเขาจากทางหางตา เขากำลังหัวเราะและเป็นศูนย์รวมความสนใจ ดูเหมือนจะรายล้อมด้วยบรรดาแฟน ๆ ผู้ชื่นชมหลงใหลที่ตั้งใจฟังทุกคำพูดของเขา และแม้ว่ามันจะมีตื้นเขินไปและเขาอยู่ไกลเกินกว่าที่ผมจะแน่ใจได้ เขาก็ดูเหมือนกำลังจ้องมองมาที่ผม เหมือนนั้นบ้าชะมัดที่ทำให้ผมหวาดระแวงขึ้นมาอีกแล้ว

ผมไขว่ไขวไปเพราะตัวตนของคอรัันจนผมไม่ทันเห็นใครอีกคนนอกกลุ่มอายุของผมในงานชุมนุม

“ซามูเอล กู๊ดวิน ไซ้ใหม่”

ผมหันขวับกลับไปตามต้นเสียงด้านหลังพอดี แล้วเห็นเดิร์ด

เคลเลอร์ พ่อของคอร์บันและจำฝูงของมิอันคาเร็ม

“อ้อ เอ่อ คุณเคลเลอร์ สวัสดีครับ” เสียงผมแหลมสูงขึ้นนิดหน่อย ในท้ายประโยค ผมจึงกระแอมไอ สูดหายใจเข้าลึก แล้วเตือนตัวเองไม่ให้แสดงความอ่อนแอต่อหน้าคนที่อาจกลายเป็นศัตรูได้ “ขอบคุณที่เป็นเจ้าภาพในงานชุมนุมครั้งนี้ะครับ” ผมบอกพลางตบหลังตัวเองอยู่ในใจที่ไม่ลืมนมารยาท “ฝูงเยฟแน่คชาบซึ่งใจมากครับ” ผมพูดในนามของฝูงได้ ถึงอย่างไรพ่อผมก็เป็นจำฝูง และเขาก็บอกผมเสมอว่ามันสำคัญแค่ไหนที่จะจำไว้ว่าท้ายที่สุดแล้วฝูงจะกลายเป็นของผมโดยมีผมเป็นผู้นำ

“ที่ฉันเห็นรีบผลุนผลันออกไปนั่นพ่อเธอรี” เขาพูด

ผมไม่ชอบน้ำเสียงของเขา “ครับ” ผมพยักหน้า “เขาขับรถมาส่งผม”

“ฉันประหลาดใจนะที่เขาไม่สละเวลามาทักทายฉัน” เขาไม่ได้มองหน้าผมขณะพูด แต่กลับมองข้ามไหล่ผมไปยังบริเวณที่รถของพ่อเคยจอดอยู่แทน “แต่ฉันเดาว่าเขาคงมัวแต่ยุ่งสุงสิงกับพวกเครื่องดวงจิตจนยุ่งเกินกว่าจะมีเวลามาทักทายจำฝูงด้วยกันสินะ”

“เขาไม่รู้ว่าคุณอยู่ที่นี้ครับ” ผมรีบพูด อยากย้ำให้แน่ใจว่าพ่อไม่ได้ทำอะไรที่ดูหยาบคาย เขาเกลียดความหยาบคายไม่ว่าจะในรูปแบบไหน

พ่อซึ่งซังการใช้คำว่าเครื่องดวงจิตอีกด้วย โดยบอกว่ามันเป็นคำที่ใช้ดูถูกมนุษย์ เราเรียนรู้ที่จะไม่พูดคำหยาบในบ้านของเรา แต่บางครั้งผมก็ยังได้ยินคำคำนี้จากสมาชิกฝูง ถ้าพวกเขาเอ่ยคำนี้ในระยะเวลาที่พ่อได้ยินเข้า พวกเขาจะถูกตำหนิในทันที ผมไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องเหมาะสมที่ผมจะทำเช่นเดียวกันนั้นกับจำฝูงมิอันคาเร็มในอาณาเขตของเขาเอง ผมจึงจดจ่อกับการอธิบายพฤติกรรมของพ่อ

“เราเข้าใจงานชุมนุมจัดขึ้นสำหรับคนหนุ่มสาวเท่านั้นนะครับ” ผมพูดพลางเหลือบมองไปทางบริเวณที่คอร์บันเคยยืนอยู่ เขาหายไปแล้ว ผมรู้สึกหนาวยะเยือกขึ้นมา “แต่ผมจะ เอ่อ ไม่ลืมนส่งต่อความหวังดีของคุณให้ครับ”

“ความหวังดีอะไร” เขาเยาะ “ฉันได้ยินจากฟิลลิป โจนส์ ว่าทอม กู๊ดวิน ยังไปพบปะกับพวกเครื่องดวงจิตอยู่ ฉันไม่มีความหวังดีให้เรื่อง

พรรคนั้นหรือ”

ฟิลลิป โจนส์ เป็นน้องชายของแพทริก โจนส์ หนึ่งในสมาชิกใหม่
ของฝูงเรา เขามาร่วมฝูงกับเราเมื่อประมาณหนึ่งปีก่อน เขาและครอบครัว
ของเขา เมื่อนึกย้อนกลับไป ผมก็จำได้ว่าพ่อบอกว่าเขาย้ายมาจากฝูง
มิอันคาเร็ม ผมไม่ได้ถามสาเหตุเพราะมันไม่ใช่เรื่องผิดปกติ เรามีคน
หลายครอบครัวที่ย้ายจากฝูงของพวกเขามาอยู่กับเรา ผมเดาว่ามันเป็น
เรื่องธรรมชาติของการอยู่ค่อนข้างใกล้กัน แต่เมื่อผมลองคิดดูแล้ว จึง
ตระหนักได้ว่าผมนึกไม่ออกว่ามีใครย้ายออกจากฝูงเยฟแน่คนอกจาก
สมาชิกสองสามคนที่ครองคู่กับใครบางคนจากฝูงที่อยู่ห่างไกลออกไป

ก่อนที่ผมจะคิดออกว่าจะเอ่ยตอบเดิร์ค เคลเลอร์ อย่างไร ผมก็
รู้สึกได้ถึงไอร่อนจากด้านหลัง

“พ่อครับ” คอร์บันนั่นเอง เสียงเขาห้วนกว่าครั้งสุดท้ายที่ผมได้ยิน
แต่มันก็ยังคั่นหูอยู่ และกลิ่นของเขา...ผมจะรู้จักกลิ่นนี้ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน
ก็ตาม “ผมไม่ยักรู้ว่าพ่อจะมาที่นี่”

“นี่เป็นฝูงของฉัน คอร์บัน” เขาตะคอกเสียงขุ่น “แกยังไม่ถึงวัยที่จะ
สืบทอด”

ตลอดชีวิตของผม พ่อไม่เคยแสดงกิริยากับผมแบบนั้น ราวกับว่า
เดิร์ค เคลเลอร์ ไม่ต้องการให้ลูกชายเข้ารับตำแหน่งต่อจากเขา ผมยื่น
หน้าผากด้วยความสับสนแล้วเขยิบหลบไปด้านหลัง มองสลับไปมาระหว่าง
คอร์บันกับพ่อของเขา

“นั่นก็จริงครับ” คอร์บันก้าวออกมา เบียดไหล่แทรกผ่านผมไปยืน
ขวางหน้าระหว่างผมกับพ่อของเขา

เพราะเขาสูงกว่าผมสองสามนิ้วจึงบดบังสายตาดูผมได้มืด ซึ่งก็
หยาบคายมาก ไม่น่าแปลกใจเลย ผมก้าวถอยหลัง ต้องการเพิ่มระยะห่าง
ระหว่างเรา และสงสัยใคร่รู้เรื่องความสัมพันธ์ของเขากับพ่อมากจนผม
อยากเห็นพวกเขาทั้งคู่

“แต่ผมก็อายุใกล้เคียงกับพวกซิฟเตอร์ที่นั่นมากกว่า ดังนั้นจึงมีการ
ตัดสินใจกันแล้วว่าผู้มาเยือนจะสะดวกใจที่เห็นผมมากกว่า” คอร์บันพูด

“ตัดสินใจกันแล้วงั้นหรอ?” เดิร์คตวาด

คอร์บันพยักหน้า “ผมเชื่อว่าผมบอกพอไปแล้วนะครับ”

“แกบอกแล้ว” เดิร์คยอมรับ “และคนอื่นอีกหลายคนก็ด้วย”
กรามเขากระตุก “แต่ก็เป็นฝูงของฉันทันที ฉันทันทีก็รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องสำคัญ
ที่ฉันท้องมาแสดงตัว”

“ครับผม” คำพูดของคอร์บันแสดงความเคารพ แต่น้ำเสียงไม่เป็น
เช่นนั้น นั่นไม่ใช่วิธีพูดจากับจำฝูงหรือพ่อของตัวเองเลย ชายคนนั้นไม่มี
ทั้งมารยาทและความเคารพนับถือ “ขอบคุณที่แวะมาครับ ผมจะรายงานพ่อ
อย่างละเอียดในวันพรุ่งนี้”

เดิร์คฮึดฮัดแล้วสาวเท้าออกไป คอร์บันหันไปถลิ่งตามองตามร่างพ่อ
ที่กำลังเดินจากไป และผมเองก็จ้องคอร์บันอยู่โดยไม่รู้ตัว

“ซามูเอล” เขาพูด เบนสายตามาหาผมในที่สุดเมื่อพ่อเขาลับตาไปแล้ว
“ฉันดีใจจังที่ได้เจอนายอีก มันผ่านมานานมากแล้ว” เขาเอื้อมมือมาซ้ำๆ
แล้วบีบไหล่ผม “ฉันได้ข่าวว่าชีวิตนายกำลังไปได้สวย เรียนจบเป็นที่หนึ่ง
ของรุ่น” เขาก็ยิ้ม “น่าประทับใจมากเลย”

เขารู้เรื่องนั้นได้อย่างไร ใครเป็นคนรายงานข้อมูลเกี่ยวกับผม แล้ว
ทำไมเขาถึงต้องการข้อมูลนั้นด้วย ก่อนที่ผมจะทันได้ถามคำถามเหล่านั้น
เขาก็กวาดสายตามองผมจากหัวจรดเท้า

“นายดูดีมากนะ” เสียงเขาแหบพร่า และเมื่อเขาเบนความสนใจ
กลับมาที่ใบหน้าผม ผมก็สังเกตเห็นแววรูม่านตาของเขาขยายกว้าง เกิดอะไร
ขึ้นกัน เขากำลังจะกลายเป็นร่างหรือเปล่า “ฟังนะ” เขาเสียวริมฝีปากแล้วกลืน
น้ำลายอีกใหญ่ “ฉันรู้ว่านายมาที่นี่เพื่อร่วมงานชุมนุมและ...”

“ใช่” การย่ำเตือนนั้นดึงผมกลับมาสู่ปัจจุบัน “มันเป็นเรื่องสำคัญ
ที่ฉันจะสนับสนุนฝูงเยฟแน็คและมาพบปะกับสมาชิกของฝูงอื่นๆ ในภูมิภาค
ของเรา ฉันทจะกลายเป็นจำฝูง” ผมชะงัก ตระหนักได้เมื่อนึกถึงบทสนทนา
ที่เขาเพิ่งจะคุยกับพ่อของเขาเองว่าสิ่งที่ผมพูดอาจจะฟังดูเง่าเพราะอายุที่
น้อยกว่าของผม คงอีกทศวรรษหนึ่งกว่าผมจะเข้ารับตำแหน่งแทนพ่อ
“ในท้ายที่สุดนะ”

“ฉันรู้” มือคอร์บันยังจับไหล่ผมอยู่ แล้วเขาก็บีบมันอีกครั้ง “และนายจะเป็นจำฝูงที่ยอดเยี่ยม” สีหน้าเขาจริงจัง ซึ่งก็ไม่สมเหตุผล “นายคิดว่านายพอจะมีเวลาสักสองสามนาทีให้ฉันก่อนที่นายจะไปร่วมวงกับฝูงของนายใหม่”

“ทำไมล่ะ” ทำไมเขาถึงอยากใช้เวลากับผม แล้วทำไมผมถึงอยากตอบตกลงด้วย “เราจะได้สร้างเครือข่ายกันนะเหรอ”

“สร้างเครือข่ายเหรอ” เขาฟังดูสับสนกับความคิดนั้น แต่แล้วเขาก็ยิ้มกว้างตามแบบฉบับของเขา ยิ้มแบบที่ทำให้ใบหน้าเขาสดใสขึ้นและทำให้ผมต้องเตือนตัวเองว่าเขาเป็นคนจอมปลอมและผมเกลียดเขา “ได้สิ เราสร้างเครือข่ายกันได้”

คงเป็นเรื่องหยาบคายและเป็นการดูถูกที่จะปฏิเสธ ผมจึงตอบตกลง